

โฆทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาเนื่องใน “โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติในหลวง ๘๒ พรรษา”

วันอาทิตย์ที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๒

อาตมานี้เทศน์ถึงเรื่อง..จิตว่างเพื่อพระนิพพานวานนี้ก็เทศน์สอนไปแล้ว ใครว่าความว่างยากๆ วานนี้อาตมาก็บอกไปแล้ว มีผู้มีเมื่อยเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย ทำการค้าอะไรยากกว่า ใ้ฉันจิตว่างที่ใจไม่ต้องเสียสักบาทหนึ่ง แล้วมันว่างยากเนี่ย ผิด เพราะฉะนั้นเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียอะไรพวกเนี่ยยากกว่าการทำจิตให้ว่างอีก เพราะฉะนั้นทุกคนต้องนึกถึงว่าการที่เราไปเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเนี่ยเพราะจิตเราไม่ว่าง ถ้าจิตว่างแล้วมันก็ไม่เหนื่อย ทำหน้าที่เพราะทุกคนเกิดมาแล้วต้องทำหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นบุตรภรรยาสามี เป็นคนไข้เป็นหมอบเป็นพยาบาลเป็นทหารตำรวจเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าแผ่นดินเนี่ยต้องทำหน้าที่ แล้วทุกคนก็เกิดมาใช้กรรม คำว่าเกิดมาใช้กรรมคือมือตีนต้องทำงานเขาเรียกกายกรรม วจีกรรมปากต้องพูด มโนกรรมจิตต้องคิดนึก แต่กายกรรมต้องไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม วจีกรรมต้องไม่พูดมุสวาท พูดส่อเสียดไม่พูดคำหยาบคายไม่พูดเพื่อจ้อเหลวไหล มโนกรรมต้องไม่โลภ ไม่พยาบาท ไม่เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบ จึงไม่มีกรรมไม่มีเวรกับใคร ถ้าใครทำไม่ได้ คนนั้นก็ต้องมีเวรมีกรรม เพราะฉะนั้นเรื่องใหญ่ของทุกคน วันนี้มีโยมมาถามมากมายกายกอง ถามว่าชมราวาสคงจะทำไม่ได้ในเรื่องความว่าง ถามว่าชมราวาสมีทุกข์มั๊ย? มี นั่นแหละความว่างยังจำเป็นกว่าใครๆ อย่างพระเถระอะไรท่านก็ยังน้อยภาระน้อย เพราะไม่ต้องรับภาระจากใคร เพราะฉะนั้นชาวบ้านทุกคนเนี่ยรับภาระมากมาย ภาระของความเป็นพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามี หน้าที่การงานเนี่ยหนัก เพราะฉะนั้นต้องหาเวลาพักจิตทำจิตให้ว่าง

วิธีทำจิตให้ว่างก็ไม่ยากตาเห็นรูปอะไรเนี่ย ต้องถามว่าของเราหรือเปล่าไม่ใช่ ก็ให้ว่างจากความรู้สึกที่ว่าว่างจากสิ่งนั้น ว่างจากรูป หูได้ยินเสียงเสียงของใครเนี่ย ไม่รู้ เพราะฉะนั้นก็ต้องว่างจากเสียง ได้กลิ่นได้ทราบได้รู้สึกได้รู้เรื่องทั้งในประเทศนอกประเทศอะไรก็ต้องว่างหมด ถ้าจิตเราว่างได้ นั่นแหละเราเป็นผู้อยู่เหนืออารมณ์ จิตเราก็เหนืออาสวะ จิตอยู่เหนือเวทนาไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาด้วยเนี่ย เมื่อจิตเราอยู่เหนืออารมณ์ จิตเหนืออาสวะแล้ว จิตเราอยู่เหนือเวทนาไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาแล้ว แล้วยังทำจิตของเราเนี่ยไม่มีสังโยชน์ สักโยชน์ที่ร้อยรัดใจเป็นเหตุให้ไม่บรรลุมรรคผลแม้โสดาบันก็ไม่ได้

การที่เราทำจิตว่างสักกายทิฐิก็ไม่มี วิจิกิจฉา สิ้นพตปราคาก็ไม่มี กามราคะ ปฏิฆะก็ไม่มี รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาที่ไม่มี เราที่ใกล้ต่อการเป็นพระอรหันต์แล้ว แล้วจิตว่างก็ข้ามรูปฌานอรูปลานมีบุญญาธิการสามารถเข้านิโรธสมาบัติได้เพราะฉะนั้นจิตว่างเนี่ยจึงสำคัญ พระพุทธเจ้าสอน นิพพานัง ปรมัง สุขญัญญเนี่ย ต้องคือทำให้ว่าง ก็บอกแล้วทุกคน สัมมาทิฐิครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติเนี่ย แต่ไม่ชี้โทษของสติให้รู้ พวกนี้ก็ไม่ไปถึงไหน เพราะฉะนั้นต้องรู้โทษของสติโทษของสติคืออะไร? ตามปกติสติสัมปชัญญะเป็นธรรมมีอุปการะมาก ต้องระลึกถึงแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม

ถ้าไประลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ สติตัวเนี่ยพาไปเวียนว้ายตายเกิดนับภพ นับชาติไม่ได้เนี่ย ครูบาอาจารย์ทั้งหลายสอนให้อบรมสติแต่ก็ไม่บอกวิธีการอบรม เพราะฉะนั้นเราต้องใช้ สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเป็นตัววิเศษเบรคไม่ให้มันคิด มันจะคิดไปโน้นไปนี่ก็ว่าง คิดไปไหนก็ช่างวอร์มอัฟความ ว่างไว้ก็คือวอร์มอัฟพระนิพพานนั่นเองต้องบอกอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องสรุปลงเพื่อทำงานมากให้เหลือน้อย พลิกวิกฤตเป็นโอกาส ต้องรู้ว่าอารมณฺ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์นี้เป็นอาสวะกิเลส ที่นอนอยู่ในสันดานเรามาเป็นอเนกชาติแล้ว ไปภาวนาครูบาอาจารย์ทั้งหลายทั้งปวงทั้งโลก สอนให้เจริญ ภาวนา ภาวนาแปลว่าทำให้มีให้เพิ่มขึ้นมา เราทำอะไรให้มีให้เพิ่มขึ้นมาก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น ต้องทำความเข้าใจ ให้มีขึ้นมานั้นแหละเราจึงจะพ้นทุกข์

เพราะฉะนั้นความว่างนี่จึงอยู่เหนือวิปัสสนาญาณวิปัสสนาญาณต้องว่าอย่างนี้ พระพุทธเจ้าของเราเคยเป็นพระโพธิสัตว์มีฤทธาศักดาอนุภาพสมัยเป็นพระโพธิสัตว์เป็นฤทธิชีไพรเหาะเหินเดินอากาศได้รู้ อดีต ปัจจุบัน อนาคตได้แต่ก็ไม่ได้โสดาบันเพราะติดอยู่ในรูปฌานอรูปรูปราม เพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์มา ตรัสรู้แล้ว พระองค์ได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าด้วยการทำอัสวักขยญาณให้สิ้นไปก็คือการทำอารมณฺ์ให้สิ้นไป ถ้าเราจะไปทำเอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าไม่มีสิทธิแน่นอน เพราะเราไม่รู้จักทำบุพเพนิวาสานุสติญาณ ให้เกิดขึ้น จุตูปปาตญาณให้เกิดขึ้น ทำอัสวักขยญาณให้เกิดขึ้นเนี่ยไม่มีสิทธิ เพราะฉะนั้นแต่ถ้าเราไปคิด อย่างนั้นเราก็หมดหนทาง แต่เมื่อสติปัญญาของเราชัดว่าไถ้รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์นี้แหละเป็นอาสวะที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน เพราะฉะนั้นการที่เราทำจิตของเราให้ว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์เนี่ยทุกวันทุกเวลาทุกนาที่ว่างว่างประจำ วอร์มอัฟความว่างคือวอร์มอัฟพระ นิพพาน อย่างพระพุทธเจ้าสร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมี๔ อสงไขยแสนกัลป์นี้วอร์มอัฟความว่างมา ตลอด จำเดิมแต่ได้รับพระพุทธพยากรณ์จากพระพุทธที่บังกรສັມมาสัมพุทธเจ้า เมื่อมาเต็มในชาติพระ เวสสันดรเนี่ย ที่บริจาคพระนางกัณหาชालีพระนางมัทรีแล้วใครคิดจะขอหทัยวัตตุก็เจ้าออกควักให้ ใครจะ ขอดวงตาก็จะควักให้เนี่ย พระองค์เนี่ยวอร์มอัฟความว่างมาตลอด ยุคนี้สมัยนี้ชีวิตเราไม่ถึง๑๐๐ปีเนี่ยยืน เดิน นั่ง นอนเราก็ต้องฝึกต้องหัด ฝึกหัดความว่างไว้ พุดว่างๆ ไว้เป็นการไล่ขจัดขยะอารมณฺ์มะเร็งอารมณฺ์ เนี่ยถ้าโยมจะคิดค่านาตมาว่าแล้วก็มีพื้นฐาน๔๐กองที่พระองค์แสดงเอาไว้มีประโยชน์อะไร อาตมาก็จะ ได้บอกว่าเป็นอุปายขจัดขยะอารมณฺ์มะเร็งอารมณฺ์นี้แหละให้เหลือเอกัคคตาอารมณฺ์อารมณฺ์เดียวเหลือ เอกัคคตาคจิตจิตเดียว เหลือเอกัคคตาธรรมธรรมเดียว ทำยสุดต้องไม่ให้มีเลย ที่พระองค์สรุปของพระองค์ เองไว้ว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตาสัพเพ ธัมมา อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องว่างไปด้วยนั้นแหละจึงจะ เข้าถึง สัมมาทิฎฐิเห็นชอบเห็นอะไรก็ชอบๆที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายสอนมรรค๘ กันนะไปไม่ได้หรอกเห็น อะไรก็ชอบๆมันก็จิตไม่ว่างไปไม่ได้ ต้องว่างจากความเห็น ไม่มีความเห็นต้องว่าง สัมมาสังกัปปไปดำริชอบ ไปดำริที่ชอบๆอะไรก็ไปไม่ได้ ต้องว่าง ดำริต้องว่าง สัมมาวาจาพูดจาเรื่อยเจ็ยไปสิ่งที่ตนชอบก็ไป นิพพานไม่ได้ ต้องว่าง สัมมากรรมมันโตการงานชอบที่ทำการงานหามรุ่งหามค่ำก็ไปนิพพานไม่ได้ ต้องว่าง เพราะจิตต้องว่างเพราะนิพพานต้องไปด้วยจิตไม่ได้ไปด้วยการกระทำ สัมมาอาชีโว อาชีพชอบก็

เหมือนกัน เลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวก็ไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องว่างจากสัมมาอาชีโว สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบ ที่เราชอบเพียรอย่างอื่นไม่เพียรเพื่อว่างแล้วไม่มีสิทธิที่จะไปนิพพานได้แน่นอน สัมมาสติการระลึกชอบก็ไปไม่ได้ระลึกถึงสิ่งที่ตัวชอบระลึกถึงพ่อถึงแม่ถึงพี่ถึงน้องบุตรภรรยาสามีลูกเต้าเหล่าหลานทรัพย์สินสมบัติก็ไปไม่ได้ต้องตัดทิ้งเลยสติ เหลือแต่สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติไม่ให้มันนึกอีกต่อไป สัมมาสมาธิตั้งใจมันชอบก็ตั้งใจมันกับความว่างตั้งใจมันกับพระนิพพานเนี่ยจึงไปได้ พระอาจารย์รูตรงนี้จึงรู้ว่าพวกธรรมกายก็ไปไม่รอด มโนมยิทธิก็ไปไม่รอดเพราะยึดติดอยู่ เพราะรากเหง้าของอุปาทานก็คือเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเนี่ย เป็นรากเหง้าของอุปาทาน ตัวเองก็รักตัวเองไม่ได้ ถ้าเราจะไปนิพพานต้องตัดทิ้งตายก็ทิ้งเลย สงสารตัวเองก็ไม่ได้ มุทิตาพลอยยินดีกับตัวเองก็ไม่ได้ **อุเบกขาวางเฉยก็ต้องอุเบกขาวางเฉย ด้วยความรู้** รู้อะไร? ก็รู้บุญรู้บาปรู้ดีรู้ชั่วรู้คุณรู้โทษรู้จักประโยชน์ไม่ใช่ประโยชน์ เนี่ยเป็นตัวละโมหะ เพราะฉะนั้นต้องว่างอย่างเดียวมันสูงที่สุด เพราะฉะนั้นเราอย่าไปเชื่อครูบาอาจารย์ไหนอมพระมาพูดอย่างนั้นอย่างนี้มีฤทธาศักดาที่ยังติดฤทธิติดเดชเนี่ยยิ่งฉิบหายเลย อาตมาบอกพวกนี้ยิ่งฉิบหายจากมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ฉิบหายอย่างอื่น พวกปลุกเสกเลขยันต์อะไรพวกนี้เขียนเลขเขียนยันต์อะไรเนี่ยกุมกัมไปหมดเนี่ย สวดมนต์ทั้งวันทั้งคืนก็ไปไม่ได้ ยึดติด ใ้พวกเนี่ย เพราะฉะนั้นอย่าไปใส่ใจสิ่งเหล่านี้เพราะไปนิพพานไม่ได้ พระพุทธเจ้าห้ามอยู่แล้วเป็นเดรัจฉานวิชา เนี่ยปลุกเสกเลขยันต์หาเลี้ยงชีพเป็นอนาถาไม่สมควร เลี้ยงชีพไม่สมควรด้วย พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมายเลย เพราะฉะนั้นเนี่ยเราต้องทำจิตให้ว่างอย่างเดียว ตาเห็นรูปก็ว่างจากรูป ว่างจากความรู้สึกในรูป เดียวนึกว่าว่างจากรูปว่างทำไม ว่างจากความรู้สึก เพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเนี่ยเราไปไหนมาไหนเห็นสวยงามๆอะไรไม่ใช่ของเราทั้งนั้นแล้วจะเอามาไว้อยู่ในใจเราทำไม มาเป็นภาระของใจทำไม เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้อย่างนี้เราก็ว่างเราก็ไม่มีทุกข์กับการเห็น เมื่อหูได้ยินเสียงแล้วเราก็ว่างจากการได้ยินและอย่าไปใส่ใจมัน เราไม่มีความรู้สึกในนั้นว่าเสียงดีหรือไม่ดีมันก็เรื่องของเขาไม่ใช่ของเรา เพราะฉะนั้นเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะจบจะสิ้น จิตเราก็จะได้ว่างเพื่อมรรคผลนิพพานต่อไป

คำว่ามรรคก็คือหนทางเพื่อความพ้นทุกข์นั้นนะ เมื่อเราเอาความว่างนี้แหละเป็นมรรคเพราะว่างอย่างบริสุทธิ์ว่างทั้งภายในภายนอกได้แล้วนั้นนะเป็นผล เพราะฉะนั้นมรรคกับผลก็อยู่ที่เดียวกันเพราะฉะนั้นเราไม่ต้องไปใช้ปัญญาอะไรมาเลย เพราะถ้าใช้มากก็จะฟุ้งซ่านต้องว่าอย่างนี้ ฟุ้งซ่านเพราะอะไร? เพราะมีวิตกวิจารณ์รูป มีวิตกวิจารณ์เสียง วิตกวิจารณ์กลิ่น ในรส ในโณภูฐัพพะ ในธรรมารมณ แล้วสังขารก็ปรุงแต่งในรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณแล้วก็สังขารนั้นก็มาปรุงแต่งจิต การที่จิตของเราอยู่เหนืออารมณ์เนี่ยเมื่อไม่มีสังขารปรุงแต่งจิตของเราได้เนี่ยเรียกว่านิพพานัง พรหมัง สุขังแล้วเพราะจิตเราสงบเป็นนิรามิสสุขด้วยแล้วก็ปฐุปาทิสถนิพพาน เพราะอะไรจึงว่าเป็นสอุปาทิสถนิพพานเพราะรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณที่เคยมีมันหมดไปแล้ว เนี่ยความสงบสุขคือสันติสุขเกิดขึ้นในจิต เมื่อเราทำความว่างตลอดไปเรื่อยๆจนตายก็เนาะ ตายเมื่อไหร่ก็นิพพานัง พรหมัง สุขัญญังเมื่อนั้น อุปาทิสถนิพพานก็คือขั้นนี้ ที่เหลืออยู่ที่นี่ก็โดนเผาไหม้ฝังไป เพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่อผู้ที่ไม่ได้ประพัตติดีไม่ปฏิบัติชอบด้วยเนี่ย

มารหลอกไปเป็นซ้ำๆมากมายก่ายกองทำร้ายสยามประเทศไทย พระพุทธศาสนาก็คุมกำเนิดออกกฎหมาย คุมกำเนิดพระพุทธศาสนาเหลือเพียง๑๕ไร่เนี่ยมันชั่วขนาดไหนแล้วมันจะไปทำบุญที่ไหนมันจะไปได้บุญ ยังไง แก่ได้หรือเปล่า? ถ้าแก้กฎหมายนี้ไม่ได้ไม่มีทางรอดหรอกให้รู้ไว้ด้วย อย่างพระอาจารย์เนี่ยรู้วิถีแก้ไข วิถีเนี่ย ใครทำชั่วทำเลที่ไหนเนี่ยรู้ แต่ไม่สนใจ รู้แล้วละรู้แล้วว่าง แต่ในฐานะที่เราเป็นองค์หนึ่งใน พระพุทธศาสนา เราต้องมีส่วนกระทบเพราะอยู่ในพระพุทธศาสนา ต้องหาวิธีป้องกันพระพุทธศาสนา สยามประเทศไทย พระมหากษัตริย์ให้ดำรงคงอยู่ไว้เนี่ยมันจึงจะเป็นการทำกตัญญูตเวทีที่แท้จริง ชีวิต ของเราเนี่ยตายก็ไปเสียตายอะไร ตายที่ไหนก็ทั้งนั้นไม่ห่วงอะไรมัน เพราะฉะนั้นขอให้ประชาชนคนไทย หรือพวกโยมทั้งหลายเนี่ยทำจิตให้ว่างไว้ตายแล้วจะได้ไปนิพพานเชื่ออาตมาเถอะ อาตมาไม่เคยหรือใคร ถึงพูดไปหัวเราะไปก็มีความจริงใจเป็นสังฆกรรม พูดแต่สิ่งที่คนอื่นไม่ค่อยรู้ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ถ้าสำหรับคนที่ รู้เข้าใจแล้ว ก็เชื่อมันเลยว่าสิ่งที่พระอาจารย์พูดบอกเนี่ยเป็นของจริงเพราะไม่เคยปรากฏได้ยินจาก พระองค์ไหน สิ่งที่อาตมารู้เป็นธรรมะปัจเจกตั้ง ไม่ได้ไปศึกษาจากครูบาอาจารย์องค์ไหนเนี่ยเรียนรู้อุบัติ โท เอกอ่านพระไตรปิฎกแล้วก็มาทำความรู้แจ้งแทงตลอด มาพิจารณาเรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องนิพพานเรื่องวิ มุติหลุดพ้นอะไรเรื่องฌานเรื่องญาณเนี่ยอาตมาเนี่ยความจริงเนี่ยแตกฉานมากเลยเพราะไปฝึกกสิณนอก กสิณในเนี่ยพวกเนี่ยฝึกมาทั้งนั้นเลยอาตมาเนี่ย แต่อาตมาไม่เคยบอกให้ใครรู้เรื่องเลยถึงความสามารถ ของอาตมา เพราะฉะนั้นสิ่งที่อาตมารู้เนี่ยไม่มีใครรู้หรือเพราะอาตมาไม่ต้องการชื่อเสียงเกียรติยศหรือเงิน ทองข้าวของ ก่อนนี้คนลูกศิษย์ลูกหาเยอะแยะอาตมาไม่สนใจนะล้วนแล้วแต่มาหาผลประโยชน์แล้วก็ไป กันทั้งหมดเนี่ย จิตอาตมาก็ปกติไม่ใส่ใจ เอ็งไปเที่ยวข้าถือเอาใช้เวรใช้กรรมเดี๋ยวข้าก็สร้างใหม่ได้ ทำใหม่ได้ เสียเงินเสียทองดีกว่าเสียความรู้สึก เสียความรู้สึกเนี่ยเสียใจจนตายต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นอย่าไปเสีย ดงเสียตายมันเงินทอง เราต้องทิ้งมันเลยเพื่อเอาตัวรอด เมื่อเกิดศึกสงครามหรือมีวิกฤตเกิดขึ้นเนี่ยไม่ต้อง ห่วง เพราะฉะนั้นคนมีปัญหาต้องคิดอย่างนี้ ถ้าไม่รู้จักคิดอย่างนี้ทั้งหมดนะทั้งชีวิตจิตใจ ตายแล้วก็ตกนรก ตั้ง๕๐๐๐ขุมต้องว่าอย่างนี้ หนได้หรือเปล่า ขุมเดียวก็แย่แล้วเนี่ยพวกเนี่ย๕๐๐๐ขุม ใครจะลองเสี่ยงบ้าง ใครจะลองเป็นพรรคเป็นพวกหมดเลย๕๐๐๐ขุม เอามั้ย? เนี่ยพวกที่สมรู้ร่วมคิดกันทั้งหลายเนี่ย สร้าง ความเดือดร้อนเนี่ย๕๐๐๐ขุม ได้คนละ๕๐๐ร้อยล้านพันล้านอะไรเนี่ย ไปแจกหรือไปได้เอามาเนี่ยเป็นปลา ติดร่างแหทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นอย่าไปใส่ใจอย่าไปอยากได้อะไรของใคร เราได้ต้องได้มาอย่างซื่อสัตย์ สุจริตด้วยน้ำพักน้ำแรงของเราเนี่ยควรที่จะพอใจได้มาเท่าบุญเท่าวาสนาของเรา เรามีบุญแค่เนี่ยเราได้มาแค่ เนี่ยควรพอใจ พระองค์สอนให้มันน้อยสันโดษตามมีตามได้เพราะอะไร ถ้าเราไม่มันน้อยสันโดษเพราะเรา เพียรพยายามจนสุดปัญญาสุดริ้วแรงสุดความสามารถแล้วมันได้มาแค่เนี่ยพระองค์สอนให้พอใจยินดีสิ่ง ที่ได้มา คือได้มาเท่าบุญเท่าวาสนาของเรา แล้วเราก็พยายามอยากได้มากก็เพียรต่อไป ไม่ต้องไปคิดคด ทรรศหรือไปคอร์รัปชันหรือไม่ต้องไปขโมยหรือไปเบียดเบียนเอาของใครเขามาเนี่ยตกนรกหมกไหม้ ที่ อาตมาเคยเทศน์เคยสอนไว้เนี่ยไปเยี่ยมเขาสองบาทสองสตางค์ไม่ได้ใช้เขาก็ยังไปเกิดเป็นวัวเป็นควายเลย ใต้ นี้เอาที่เยอะแยะเลยจะไปใช้เวรใช้กรรมขนาดไหน อย่างอาตมารู้เนี่ยท. เรียงพิบูลย์ก็เขียนไว้ ถ้าใครมีใจซื่อใจ ตรงไปเนี่ยท. เรียงพิบูลย์ที่ตายแล้วเนี่ย ไปพิสูจนไปเขียนกรรมไว้อาตมาเคยได้อ่านไว้ทั้งนั้นแล้วก็เอามา

พิสูจน์ว่าเอา! สิ่งที่ท่านมาเขียนไว้เนี่ยเป็นของจริงไม่ใช่โกหก เนี่ยพวกเราให้รู้ไว้สำเหนียกไว้ผู้ที่มีจิตใจดีก็พยายามที่ใช้ความสามารถของตนเฉพาะตนเอามาช่วยคนที่อยู่เบื้องหลังหรือลูกหลานเหลนอะไรเนี่ย หรือญาติสนิทมิตรสหายให้รู้จักเวรจักรกรรมกลังเวรลัดกรรม ให้อพวกไม่กลัวเวรลัดกรรมเนี่ยหมดแล้วไม่ต้องไปใส่ใจมันหรือพวกผีหรือสัตว์นรกเราไม่ควรไปเป็นมิตรเป็นสหายหรือไปแสดงถึงญาติพี่น้องอะไรทั้งหมด ต้องรักษาตนเองเพื่อให้ไม่ต้องตกนรกหมกไหม้ไม่ต้องไปเป็นผีเป็นเปรตดอดอยาก เดี่ยวพระอาจารย์เนี่ยจะพิสูจน์ให้ฟัง ไม่มีใครทำได้พิสูจน์ได้ แต่อตมามีวิธีพิสูจน์เยอะเยาะเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นทุกคนเชื่อฟังเอาตามไว้ตามบุญตามวาสนาของแต่ละคน ถึงเรามีน้อย แต่พวกเรามีจิตใจบริสุทธิ์มุ่งพระนิพพานกันทุกคน เพราะเอาตมาสอนให้ทุกคนไปนิพพานชาตินี้ไม่ต้องไปรอชาติหน้าชาติไหนไม่ต้องไปเชื่อใคร โดนหลอกกันมาทั้งนั้นนะ หมดเนื้อหมดตัวกันไปกระเป๋าทิ้งทำบุญทำทานกันไปเท่าไรแล้ว แล้วมันมีอะไรมีแต่ทุกข์ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นทานการให้ก็เพื่ออะไร เพื่อความว่างที่เอาตมาบอกแล้ว ศิลที่เรารักษาละเว้นแล้วก็เพื่ออะไรก็เพื่อความว่าง เนกขัมมะอดใจในทานในศีลก็เพื่อความว่าง ปัญญาในทานในศีลก็เพื่อความว่าง วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่าง ขันตอดกลั่นอดทนในทานในศีลก็เพื่อว่าง สัจจะความจริงใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานปรารถนาให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง อุเบกขาวางเฉยได้เพราะเรารู้แล้วความว่างเป็นอะไรเพราะตั้งแต่ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ จัดเป็นทานภายใน ทานภายนอก ทานวัตถุ ทานนามธรรม ทานวัตถุก็ให้ไปหมดแล้วที่นี้เหลือแต่ทานทางจิตของเราเนี่ยที่เรียกว่านามธรรมเนี่ยเป็นทานภายใน เพราะฉะนั้นเราสามารถที่จะเอา! ให้ได้หรือเปล่า มีความรักความโลกความโกรธความหลงอะไรก็ให้ทานให้หมดแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์จากความรักความโลกความโกรธความหลง ต้องถามว่าเอาจริงหรือเปล่า ถ้าเอาจริงก็พันทุกข์ได้ ถ้าไม่เอาจริงก็พันทุกข์ไม่ได้ให้ทานวัตถุนั้น เราก็ให้ไปตามกำลังเท่าที่มีอยู่ ไม่ต้องเป็นทุกข์ เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้ว เราก็ไม่ต้องกังวล เนี่ยทานการให้ เรามีอะไรก็ให้เหมือนตาเราเห็นหูได้ยินก็เหมือนกับว่าเป็นทานทั้งหมด แล้วไม่ใช่ทานของคนอื่นก็ได้ ทานของเราได้ นั้นแน่ทานของเรานั้นแน่สำคัญ เพราะอะไร เพราะต้องการจิตให้ว่าง ไม่ให้เป็นทุกข์ไม่ให้มีกังวลไม่ให้เกิดวิตกวิจารณ์สิ่งนั้นๆสังขารจะได้ไม่ปรุงแต่งจิต ไม่ปรุงแต่งรูป เสียง กลิ่น รส ใญฐัพพะ ธรรมารมณ์นี้ เพราะฉะนั้นเรานั้นแหละจะต้องทำจิตให้ว่าง ด้วยวิธีการให้ทาน เนี่ยต้องยกยกอง พระองค์แสดงทานไว้เบื้องแรกเลยเนี่ยเป็นการทดสอบเลยว่าเราเนี่ยจะไปนิพพานหรือเราจะพ้นจากทุกข์กันเนี่ย สิ่งที่มีอยู่เนี่ยเราให้ทานได้หรือเปล่า ไม่ใช่แต่เฉพาะทรัพย์สินสมบัติลูกเมียนะ ความรู้สึกนึกคิดแม้กระทั่งชีวิตตัวเองก็ต้องสละเป็นทานได้ ต้องเป็นทั้งทานในทานนอกเนี่ยมันถึงจะเป็นทานอันบริสุทธิ์ อินเตอร์เน็ตก็หมดเลยทั้งภายในภายนอกความบริสุทธิ์ภายในเนี่ยความบริสุทธิ์ภายนอกเนี่ยเห็นมัยเนี่ย เกมส์ทุกอย่างเกมส์หมดรูป เกมส์ เสียงเกมส์ กลิ่นเกมส์ รสเกมส์ ใญฐัพพะเกมส์หมดเห็นอะไรก็ยุติ ว่าง เกมส์หมด เพราะฉะนั้นโนพริอบเบตล์มเนี่ยรูปก็โน เสียงก็โน กลิ่นก็โน รสก็โน ใญฐัพพะก็โนให้หมดเพราะมันเป็นปัญหาให้เกิดทุกข์ทั้งนั้น เนี่ยให้จำเอาไว้ ถ้าเรายุคนี้สมัยนี้ต้องสอนทันสมัยเนี่ย ต้องเอาอินเตอร์เน็ตเอาไปพวกเกมส์อะไรเนี่ย

มาสอน ความจริงที่เชื่อมั่นกับอกแล้ว เกมสก็คือยุติแล้ว เลิกแล้ว แต่ใจพวกนี้ไม่เลิกก็โหมเหวความหลง เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้ว เราไม่ควรสนใจมัน แต่รับรู้ไม่รับเก็บ

ทานรับรู้ไม่รับเก็บเนี่ยเป็นวิธีของพระพุทธเจ้า เป็นวิธีของพระอรหันต์เจ้าเพราะอะไร เพราะตาเรายังดีอยู่ก็มีสิทธิที่จะเห็นได้ หูดีอยู่ก็มีสิทธิที่จะฟังได้ จมูกดีอยู่ก็มีสิทธิที่จะรู้กลิ่นได้ ลิ้นดีอยู่ก็มีสิทธิรู้รสได้ กายดีอยู่ก็มีสิทธิสัมผัสผัสได้ ใจดีอยู่ก็มีสิทธิรู้ธรรมารมณได้ แต่กับรับรู้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เมื่อเรารู้แล้วก็ไม่ต้องเป็นกังวลเหล่านั้น จิตของเราจะได้ว่าง อย่างขโมยรูปใครมาไว้ในใจเรา ขโมยเสียง ขโมยกลิ่น ขโมยรส ขโมยสัมผัสใครมาไว้ในใจเรา เนี่ยศีลเราจึงจะเป็นศีลวิสุทธิ ศีลของผู้ที่วิสุทธิต้องเป็นแบบนี้ ใจนี้ยังไม่รู้เรื่องอะไร ศีลวิสุทธิเป็นอย่างไร อริยกันตศีลศีลของพระอริยเจ้าเป็นยังไงก็ไม่รู้หรือพวกเนี่ย แล้วอวดคุยโตไม่ใหญ่ เข้านิโรธสมาบัติอะไรก็เนี่ย อย่าไปเชื่อเลยโกหกทั้งนั้นนะยังกินน้ำกินอะไร นิโรธสมาบัติไม่มีแม้แต่สัญญาและเจตนา เมื่อไม่มีสัญญาและเจตนาจะไปกินน้ำกินอะไรได้ยังไง เนี่ยโกหกทั้งนั้นนะโดนหลอกแต่พวกเนี่ยยังโง่งงไปเคารพกราบไหว้บูชาแต่โดนใจพวกเนี่ยไปสืบดูให้ดีเนี่ยพวกเนี่ยศีลขาดมีลูกมีเมียด้วยให้โยมรู้ไว้เถอะ แต่ไม่มีใครรู้อย่างที่อาตมาจะต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่อ ยุคนี้สมัยนี้หลอกกันทั้งนั้น เยอะแยะไปหมดเต็มไปหมด ประเทศไทยเนี่ยมากมายเลยมหาศาล มีทั้งธรรมยุตมหานิกายเลยศีลขาดกัน เยอะแยะเลยเพราะไม่ตั้งใจปฏิบัติ แล้วก็เที่ยวหลอกลวงมาสร้างไอ้สิ่งเหล่านี้ยกลกเปลี่ยนตอนนี้อยู่เยอะแยะไปนี่มีสิทธิใครทำชั่วเดี๋ยวมันก็จะโดนออกมา ไม่นานหรอก เพราะฉะนั้นให้รู้เอาไว้อย่างนี้อย่าไปเชื่ออะไรมวงมวงคลั่งคนชั่วพระองค์ก็บอกแล้วอย่าไปเชื่อ เหมือนกับที่เขาบอกให้อบรมสติอย่างเนี่ยไปอบรมแล้วสติเพื่อให้มีอะไรขึ้นมา สติก็คือการระลึกได้แล้วระลึกอะไรอบรมอะไร ระลึกสิ่งที่ควรระลึก สิ่งไหนที่ควรระลึกเนี่ย เรื่องศีลเรื่องธรรมเนี่ยเป็นสิ่งที่ควรระลึก สิ่งที่ไม่ควรระลึกระลึกแล้วเป็นทุกข์ก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยเพราะฉะนั้นต้องรู้เมื่อรู้แล้วเนี่ย รากเหง้าของอุปาทานก็คือเมตตา กรุณา เนี่ย แต่อาตมาก็สามารถแสดงเมตตาเจโตวิมุตติได้ กรุณาเจโตวิมุตติได้ มุทิตาเจโตวิมุตติได้ อุเบกขาเจโตวิมุตติได้เพราะอาตมาวิธีของอาตมา เนี่ยพลิกวิกฤตเป็นโอกาสได้ ทำของมากให้เป็นของน้อยได้ คำว่าทำของมากให้เป็นของน้อยได้ทำยังไง? เหมือนกับพระไตรปิฎกทั้ง๔๔,๐๐๐พระธรรมขันธ์เนี่ยประมวลมาเพื่ออะไร นิโรธความดับทุกข์ก็ดับอารมณ์แค่นี้เองเกมส์ ว่าง ไม่ได้มากมายอะไรเลย ถ้าเราไปมัวศึกษานั่นนี่เสียเวลาเปล่า ตามรู้ตามเห็นอะไรก็วิตกวิจารณ์ สังขารปรุงแต่ง จิตไม่ว่างหรือพวกเนี่ย เพราะฉะนั้นถึงเจ้าคุณพระครูอะไรต่างๆ เปรียญ๗ประโยคด้วย ไปไหนไม่รอดหรือ เพราะอะไร เพราะจิตไม่ว่าง มัวปลุกเสกเลขยันต์หมอดงหมอดูก็ไม่ว่างพวกนี้ ได้แค่ผานได้เป็นพรหมชั้น๑๒เท่านั้นเอง เขาเรียกปุโรหิตาพรหม ใจพวกเนี่ยก็ไปไม่ได้ ถ้าจิตไม่ว่าง เพราะฉะนั้นอาตมาเนี่ยรู้จริงเห็นแจ้ง ต้องว่างอย่างเดียว เพราะพระองค์สอนเองสรุปเองว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องว่าง ถ้าใครไม่เชื่อตรงเนี่ยไม่มีทาง แล้วก็ไม่ต้องคิดให้ลึกลงไปว่าทำไมพระองค์ต้องตรัสแบบนี้แล้วทำไมจึงว่างหมด ใจที่ไม่ว่างเป็นเพราะอะไร ถ้าเรามีปัญญาเราต้องถามตัวเองว่าที่เราไม่ว่างเพราะอะไรเพราะเราไปเลือกกับเขาทุกเรื่องเลยตาเห็นรูปก็เลือกสวกับเขาบ้างงามบ้าง ไม่สวยไม่งามก็ไปใหญ่เลย ฟุ้งซ่านปรุงแต่ง เพราะฉะนั้นเราอย่าไปเชื่อตาเชื่อหูเชื่อจมูกเชื่อลิ้นเชื่อกาย ต้องเชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

ทำไมจึงต้องเชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ไม่โกหกแน่นอนเนี่ยเรา
 ดีความแค่นี้ง่าย ๆ ไม่ต้องไปหาเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงได้ตรัสรู้พระองค์บำเพ็ญอะไรมา พระองค์
 บำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศให้เป็น ๓๐ ทัศต้องว่าอย่างนี้ คำว่าทำ ๑๐ ทัศให้เป็น ๓๐ ทัศก็คือเพิ่มอุปบารมีก็คือต้อง
 สละเลือดสละเนื้อของตัวเนี่ยได้ ให้เป็นทานได้นั้นแหละจึงจะเป็นอุปบารมี สามารถให้ชีวิตเป็นทานได้จึง
 จะเป็นปรมัตถบารมี เหมือนกับพระเจ้าจักรพรรดิวันที่พระองค์ออกมหาภิเนษกรมณ์พระยามารมาห้าม ให้
 พระสิทธิตถะคือพระพุทธเจ้าเนี่ยบอกอีก ๗ วันสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิจะเกิดขึ้นต่อพระองค์แล้ว ขอให้
 พระองค์หันกลับ พระองค์เพิ่งไปเห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตายมาเนี่ยพระองค์สลัดใจว่าตัวพระองค์เองก็ต้อง
 แก่ต้องเจ็บต้องตายพระองค์ก็เลยต้องตัดใจทิ้งเลย บอกให้เป็นทานซะเลย ทานนั้นก็ทานจักรพรรดิ ศีล
 นั้นก็เป็นศีลจักรพรรดิ เนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะจักรพรรดิ ปัญญาก็เป็นปัญญาจักรพรรดิ วิริยะก็เป็นวิริยะ
 จักรพรรดิ ขันติก็เป็นขันติจักรพรรดิ สัจจะก็เป็นสัจจะจักรพรรดิ อธิษฐานก็เป็นอธิษฐานจักรพรรดิ เมตตา
 ความรักใคร่ในการพันทุกซึกก็เป็นเมตตาจักรพรรดิ อุเบกขาก็เป็นอุเบกขาจักรพรรดิ เนี่ยพระองค์สามารถให้
 สมบัติพระเจ้าจักรพรรดิเป็นทานได้ แล้วพวกเราเนี่ยมีอะไรให้ทานบ้าง เนี่ยถ้าเราจะเอาเยี่ยงอย่าง
 พระพุทธเจ้าต้องถามตัวว่าเรามีกำลังใจขนาดไหน สามารถสละทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาชีวิตตัวเองได้
 หรือเปล่า ถ้าไม่ได้อย่าพยายามไปเทียบกับพระพุทธเจ้าจนรกจะกินกระบาลต้องว่าอย่างนี้ ทำเก่งกันทั้งนั้น
 ไม่กลัวคำพระพุทธเจ้า ให้อพวกที่เข้าวัดเข้าวาแล้วหาเรื่องหารวากับพระเถรผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบมีศีลมี
 ธรรมเนี่ย ไม่ฟังเทศน์ฟังธรรมหาเรื่องหารวาเนี่ย ตายแล้วเนี่ยญาติพี่น้องทำบุญไปให้ก็ไม่ได้รับหรอก ทำไม
 จึงไม่ได้รับเพราะเวลาที่มันเป็นอย่างนั้นไม่ยอมรับ ตายแล้วก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับให้จำไว้ด้วยให้รู้ไว้ด้วย อย่าง
 พระอาจารย์นี้มีประสบการณ์มาแล้ว รู้มาแล้ว เพราะฉะนั้นต้องเอาความจริงมาบอกในสิ่งที่พวกโยมไม่รู้
 กันเนี่ยเพราะฉะนั้นเราต้องมีใจเข้มแข็งเราจะไปนิพพานแล้วเราต้องตายเป็นตายที่ไหนที่นั่นไม่ต้องห่วง
 ใครเขาไม่ฟังเผาให้เน่าเหม็นเขาเองนั่นแหละไม่ต้องห่วงเพราะฉะนั้นเราต้องมีจิตใจเด็ดเดี่ยวมันคงมีสัจจะ
 ความจริงใจ ต้องจริงใจเพื่อพระนิพพาน ไม่ใช่จริงใจเพื่อสิ่งอื่น เพราะฉะนั้นประมวลมาทุกเรื่องเป็นทานให้
 เป็นทานหมด แม้ทานภายในภายนอก ทานภายในก็คือชีวิตตัวเองเนี่ยให้เป็นทานเลยตายที่ไหนที่นั่น
 เป็นเหยื่อแร้งกาหมากินอะไรก็ให้มันเป็นทาน ทรัพย์สินสมบัติไม่ต้องกลัวแล้วเป็นของคนอื่นแน่นอน เมีย
 เราก็คือเมียคนอื่นลูกเราก็คือลูกสะใภ้ลูกเขยคนอื่น ของเราที่ไหน ทรัพย์สินสมบัติไม่ต้องพูดถึง ที่เรารัก
 กันหนักหนา เนี่ยตายแล้วก็กลัวผีตัวเองอีก กลัวผีคนรักอีก เดียวจะไปตามทวง ความจริงนี้จะกลัวตาย
 ไม่ใช่กลัวผีกลัวเสือกลัวช้างเนี่ย อาตมาเคยอยู่ป่าอยู่เขาเคยถามเนี่ยเจอไอ้พวกนี้เห็นก็ขนหัวลุกหมดกลัว
 แล้วเราก็อถามว่าเรากลัวอะไร? กลัวตายหรือเปล่าเมื่อเราไม่กลัวตายจะไปกลัวทำไมผี เสือ ช้างไปกลัวมัน
 ทำไม เรากลัวตายแต่เอาโทษไปใส่ให้เสือ ให้ช้าง ให้ผีไม่เป็นธรรมไม่เป็นความยุติธรรมเนี่ยเพราะพวกเนี่ย
 เราต้องใช้ปัญญาของเราเนี่ยเพื่อจะทำให้เรามีสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติตัวเอง ไม่ใช่ใช้สติระลึกไปไกลเลยคิดถึง
 อารมณ์โทโสโกรธแค้นเวทมนตร์คาถาอะไรเนี่ย ยิ่งปรุงแต่งฟุ้งซ่านนี่ผีไม่กลัวหรอกมันเก่งกว่าเรามากถ้ามันไม่มีดี
 มันก็ไม่กล้ามาหลอกเราต้องว่าอย่างนี้ แสดงว่าผีมันมีดีมันต้องมาหลอกเรา แต่เราก็ไม่หลงกลมันต้องคิด
 ว่าใช้เวรใช้กรรมมัน เพราะฉะนั้นเราอย่าไปเชื่อ ตาที่เราเห็นเนี่ย เพราะมนุษย์เรายุคนี้สมัยนี้มันสร้างภาพ

ขึ้นมาได้ ปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้องเป็นของจริงเพราะฉะนั้นต้องเชื่อเหตุผลคือปัญญาแต่อย่าเชื่อ เหตุการณ์เพราะเหตุการณ์นี้สร้างภาพ เวลาเกิดเหตุการณ์วิกฤติอะไรขึ้นมา อย่าไปตกอกตกใจ อย่าไป โวยวายทั้งหมด ต้องเชื่อเหตุผลว่าทำไมมันถึงเกิดขึ้นเป็นเพราะอะไรนี้ ถ้าเราไปมั่ววุ่นวายอะไรกับเขาเนีย เราก็จะเสียความสงบ เสียความว่างของเรา เพราะฉะนั้นเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะจบสิ้น พยายามสอนจิตเราไว้ ห้ามจิตเราไว้ รู้จิตรู้สติเอาไว้ ใช้สัมปชัญญะตัวเนีย แล้วใช้สตินี้ถ้าพูดถึงฌานก็แค่ ฌาน๔เท่านั้น ใช้ระลึกเอาภคินฌานมาเป็นบาตรพอลถึงอรุณฌาน อากาสาณัญจายตนะ วิญญานัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ นี้ต้องใช้สัมปชัญญะรู้ มันจะตัดทิ้งเลย แยกกันออกเลย ทั้งสติทั้งสัมปชัญญะเนีย ทั้งญาณทั้งฌาน ขณะที่เราเพ่งก็เป็นฌาน รู้ในขณะที่เพ่งก็เป็นญาณ เราเห็น ความเปลี่ยนแปลงของฌานของญาณก็เป็นวิปัสสนาในฌานในญาณเนีย ไม่ใช่ของยากเลยเนีย อย่าง อาตมาเนียรู้ง่ายเข้าใจเร็ว รู้ง่ายเข้าใจเร็วนี้เป็นมุตโตทัย ที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายนี้เป็นได้ยินได้ฟังกันแต่ตัวจริงเป็นยังไงไม่มีใครรู้ แต่อาตมาเนียรู้ รู้อะไร? รู้ว่าเนียรู้ง่ายเข้าใจเร็วในสิ่งต่างๆเนียสำเร็จด้วยบารมี เพราะฉะนั้นเสื้อผ้าอาภรณ์หรือแม้กระทั่งผ้าเช็ดเท้าก็สมบุญด้วยบารมี เวลามันขาดมันสกปรกก็ไปเย็บไป ตัดไปปะมันก็ไปเย็บไปตัดไปปะมันก็ไปปะบารมี ไปซักก็ไปซักบารมีเนีย เราหนุ่มใช้สอยก็ใช้สอยบารมี เพราะทุกอย่างสำเร็จด้วยบารมี ทำไมจึงว่าสำเร็จด้วยบารมีเพราะเสื้อผ้าเงินทองข้าวของเนียสำเร็จด้วย ปัญญาเขาทำขึ้นมาด้วยปัญญาก็เป็นปัญญาบารมี เขาทำขึ้นมาด้วยความขยันก็เป็นวิริยะบารมี ทำด้วยความอดกลั้นอดทนก็เป็นขันติบารมี ทำด้วยความจริงใจก็เป็นสัจจะบารมี ทำเพื่อปรารถนาให้สำเร็จก็เป็น อธิษฐานบารมี ทำด้วยใจรักก็เป็นเมตตาบารมี สำเร็จแล้วไปขายไปให้ทานก็เป็นทานบารมีเนียแล้ววางเฉย ก็เป็นอุเบกขาบารมี ขณะที่จิตเราตั้งใจทำนั้นแหละ เราไม่ได้ไปฆ่าใครก็เป็นศีลบารมี ไม่ได้ไปลักขโมยใคร ไม่ได้ประพฤติผิดกาเมมุสากินเหล้าเมายาก็ศีลบารมีก็สมบุญ ขณะที่อดใจตั้งใจทำงานไม่ไปออกแวกเรื่องอื่นก็เป็นเนกขัมมะบารมีเนีย เพราะฉะนั้นบารมีสมบุญ แต่พวกที่ไม่รู้จักเนียแหม! ไปพยายามสร้างกันนัก สร้างบารมีแต่ไปสร้างอะไรกันนะไม่รู้เรื่องเลยไม่รู้ความจริงบ้างเลยบารมีตัวจริงเป็นยังไง ไปสร้างนั่นสร้างนี้ ว่าทานรู้แต่ทานแต่ศีล ปัญญาที่รู้จักแต่เชื่อปัญญาแต่ตัวปัญญาที่แท้จริงคืออะไรก็ไม่รู้ ปัญญาที่แท้จริงก็คือ เหตุผลที่ถูกต้องนี้แหละ ให้รู้เอาไว้ เหตุผลที่ถูกต้องถูกต้องจนชำนาญนี้แหละเขาเรียกญาณความรู้ พวก ญาณความรู้เหล่านี้ท้ายสุดพวกเรียนรู้มากๆเนียเห็นอะไรรู้อะไรก็รู้ง่ายเข้าใจเร็วแต่หาทางออกไม่ได้จะไป นิพพานอย่างไรก็ยังไม่รู้ ต้องมาพิจารณาว่าปัญญาก่อนิจจัง ญาณความรู้ก็อันตรายจิตต้องยอมรับ จึง จะเป็นอเสขะจบการศึกษาต้องว่าอย่างนี้ ถ้าไปมั่วคิดอย่างโน้นอย่างนี้เมื่อไหร่จะจบ ไม่มีทางจบนะ เพราะ จิตมันคิดไปตามสติ สติมันลากไปโน่น สติมันลากไปนี่ แล้วก็เหมือนกับพายเรือในอ่างนั่นแหละ แต่ขณะที่ พายเรือในอ่างเนียก็ยังไม่มียปัญญาที่พิจารณาว่าทำไมจึงต้องวนๆเป็นอะไรเนีย ในอ่างมันวงกลมคือศูนย์ก็ คือว่างเปล่าน่าจะไม่รู้ เหมือนพระพุทธเจ้าเทศนาสอนว่าท่านคัมภีร์เปล่ามาแล้ว นั่งแล้ว ไปแล้วก็คือ สอนความจริงท่านนะทรงจำพระไตรปิฎกมาตั้ง ๕๐๐ชาติแล้ว ทุกพระพุทธเจ้า๕๐๐พระองค์เนียจำทรงมา ตลอด พอที่หลังเราละอายใจมีบริวารตั้ง๕๐๐ ไปหาพระที่อยู่เสนาสนะป่าพระธาตุคงค์ ท่านเหล่านั้นก็ล้วน เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด ไปหาพระเถระท่านก็วางเฉยไล่ไปองค์ต่อไป จนถึงสามเณรสุดท้ายว่าจะเชื่อหรือ?

ก็ลองดูซิ อ้าว! ลงน้ำ ก็ลงไปถึงสบงเปียกน้ำก็บอกให้ขึ้นมาแล้วก็บอก เขี่ยมืออยู่ ๖ ๖ ปิดชะชะ เหลือ ๑ เนี่ยให้
สังเกตดูเนี่ย ใช้อายตนะ ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เนี่ย ปิดมันหมดเลย ไม่ให้ไปรับอารมณ์เลย ให้ดู
ความรู้สึกของจิต เมื่อเป็นความรู้สึกของจิตแล้วก็จะรู้จากจิตเนี่ย อาศัยที่เรียนมากก็บอกพอแล้วแค่นี้ รู้จัก
ความว่างคือให้ว่างจากรูป ว่างจากเสียง จากกลิ่น จากรส จากโณสุตฺตพะ ธรรมารมณณ์แค่นี้เองบรรลุประ
อรหันต์นั้นแนะท่านคัมภีร์เปล่าหรือปฐฺฐิละเปล่า คัมภีร์เปล่าเนี่ย ต้องเอามาพูดเนี่ยมันง่ายอย่างเนี่ยพวก
เราก็สามารถทำได้ไม่ใช่ทำไม่ได้ ปิดชะชะ ตา หู จมูก ลิ้น จิตมันนั้นแน่ ปิดมันก็คือให้มันว่างไปให้มันสูญ
ไป ไม่ต้องไปรับอารมณ์จากมัน ไม่ต้องไปรับรูป เสียง กลิ่น รส โณสุตฺตพะ ธรรมารมณณ์มา ดูใจเรา ถ้าใจเรา
ว่างไม่สนใจอะไร ก็ดูความรู้สึกของจิต แล้วก็รู้สติไม่ให้สติเที่ยวไประลึกรู้ระลึกเนี่ย แค่นี้เองเนี่ยจบเกมส์
หมายถึงว่า การบรรลุประอรหันต์ไม่ใช่ของยาก ของง่าย แต่คนไม่รู้ ไม่มีผู้รู้มาบอก ก็มกกันไปอย่าง
เนี่ย เพราะฉะนั้นเอาตามรู้แล้วก็ต้องมาบอกเป็นการทำกตัญญู เพราะไม่อย่างนั้นแล้วศาสนาที่แท้จริงหรือ
คำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้าก็จะสูญไปเปล่า เพราะฉะนั้นเราทุกคนเนี่ยจะต้องฝึกหัด ถ้าไม่มีการฝึก
การหัดเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นพระองค์สอนให้พึ่งตัวเอง อุตตahi อุตตโน นาโถเพื่ออะไร เพื่อเราจะได้มี
ความมั่นใจในตัวเองได้แล้วก็ช่วยตัวเองได้พึ่งตัวเองได้เหมือนไปอยู่ป่าอยู่เขาเนี่ย ต้องพึ่งความสามารถ
ตัวเอง ถ้าไม่ตายมีชีวิตรอดกลับมาก็มีปัญญาแล้ว จะได้เป็นที่พึ่งของคนอื่น ถ้าเราอยู่ในบ้านในเมืองคิดพึ่ง
คนนั้นคนนี้ คนใช้จะเรียกจะทำอะไรก็ต้องคนใช้ทั้งนั้นถ้าได้พวกนี้มันตายหรือไม่อยู่เราทำอะไรไม่เป็นเนี่ย
เราเป็นทุกข์มัย ต้องร้องห่มร้องไห้ถึงคนใช้แล้วไม่มีใครทำให้เราเนี่ยแล้วมันทุกข์หรือเปล่าเนี่ย ทุกข์เนี่ย
เพราะฉะนั้นให้รู้ไว้ว่าเนี่ยพระพุทธเจ้าเนี่ยเป็นผู้ฉลาด สอนให้พึ่งตัวเองทุกอย่าง เต็มวันในหลวงท่านก็สอน
ประชาชนของพระองค์ ว่าให้พึ่งตัวเองเช่นเดียวกันตามแนวเดียวกับพระพุทธเจ้าต้องว่าอย่างนี้ เมื่อพึ่ง
ตัวเองแล้วก็ไม่ต้องไปเที่ยวรับจับรับอะไรของใครเขาทั้งหมด ทำมาหากินเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัว มันจะรู้
ว่า ปลูกแค่นี้จึงจะพอกิน เนี่ยเศรษฐกิจพอเพียง ปลูกแค่นี้จึงจะพอกิน มากแค่นี้จึงจะพอขายพอกิน
พอขายเนี่ยพอเพียงแล้ว แค่นี้ก็ไม่มีทุกข์แล้ว เนี่ยในหลวงเนี่ยแสดงแนวเดียวกับพระพุทธเจ้าเลยแสดงว่า
ท่านมีปัญญาพระองค์มีปัญญา เพราะฉะนั้นเราก็ต้องรู้เอาเป็นเยี่ยงอย่าง เนี่ยเอาตามที่ต้องว่าเออ! ความ
จริงเป็นอย่างนี้สอนอย่างนี้แล้วพระองค์สอนอย่างเนี่ยถูกต้องตามแนวทางของพระพุทธเจ้าเลย แสดงว่า
พระองค์เป็นสัมมาทิฐฺฐิมีความเห็นชอบ เห็นว่าสิ่งที่มักน้อยสันโดษช่วยตัวเองเนี่ยเป็นการเห็นชอบเห็นมัย
แทนที่จะไปเห็นอย่างอื่น ไม่ใช่ เห็นหน้าที่การงานของตัวเองที่ตัวรับผิดชอบที่ตัวมีอยู่นั้นแหละทำให้เกิด
ประโยชน์ขึ้นมาไม่ต้องไปอ่อนวอนร้องขอใคร ไม่ต้องไปเสียศักดิ์ศรี ไม่ต้องไปงอมืองอเท้าไปยกย่องเขาเป็น
นาย ตัวเองไปเป็นข้ารับใช้ เพราะฉะนั้นเสียศักดิ์ศรีมากมายเลยต้องว่าอย่างนี้ไปเที่ยวขอเขา ไปขอ
มากมายเลย ดื่อกเตอร์เขาใหญ่ก็ยังต้องอยู่ใต้ถุนเลย ที่วานนี้ที่เอาตามต้องมาอุปมาไว้ นั่นแหละส่วนหมา
เล็กหมาน้อยเนี่ยมีบุญเขาเลี้ยงเอาไว้ในบ้าน เพราะฉะนั้นอย่าวางตัวเป็นหมาใหญ่ ความรู้
ความสามารถขนาดไหน ยิ่งรู้มากก็ยิ่งห่างไกล เจ้านายคือคนเขาไม่ให้อยู่ร่วมด้วย ต้องไปอยู่ใต้ถุนอยู่ข้าง
หลังไม่ใช่อยู่ข้างบนนะ แต่หมาเล็กหมาน้อยมันกลัวคนกลัวนั้นกลัวนี้จะไปทำร้ายคนก็เลยเป็นนายสงสาร
มันเอามากินมานอนอยู่ เนี่ยได้รับจิตเมตตา กรุณา เพราะฉะนั้นใครจะมาเป็นหมาใหญ่หรือหมาน้อยก็

เลือกเอาตามความคิดของตัวเอง จะได้เอาหมาน้อยหมาใหญ่เปรียบเทียบต้องว่าอย่างนี้ให้เห็นชัด เนี่ยของจริง
อาตมาเนี่ยเห็นตาคูหูฟังใจคิดนึกแล้วเปรียบเทียบได้ ไม่ต้องไปรอให้ใครมาบอกเราหรอก เพราะเรามี
ปัญญาเรารู้ง่ายเข้าใจเร็ว เนี่ยเห็นก็รู้ว่ามาเป็นธรรมะสอนได้อีก เพราะฉะนั้นนั่งมกยต้องรอไปหาพระ
เลยหาองค์นั้นองค์นี้แล้วท่านจะสอนเราจริงหรือเปล่า ไอ้การที่สอนนะถูกต้องตามพระพุทธโฆษาหรือเปล่า
เราก็ไม่รู้ เพราะเราไม่ได้ศึกษาไม่ได้เล่าเรียนตรี โท เอกไม่ได้อ่านพระไตรปิฎกนะไม่มีสิทธิรู้หรือถูกเขา
หลอกล่างๆเนี่ย เพราะฉะนั้นเราต้องมั่นใจในตัวเองเนี่ย อาตมาก็บอกอย่างซื่ออย่างตรงเพราะอะไรอาตมา
จึงบอกอย่างซื่ออย่างตรง เพราะอาตมาไม่ต้องการอะไรจากพวกโยมเลยเนี่ย ไม่ต้องการอะไรเนี่ยเพราะ
ต้องการใจว่างจิตว่างเราบวชมาเพื่อความพ้นทุกข์ ไม่ใช่บวชมาเป็นที่เข้าโยมเดี๋ยวก็นั่งมาใช้อาตมาทำนั่น
ทำนี่ อาตมาไม่ได้รับสินบนใคร ไม่ได้รับจ้างใครเลย ช่วยก็เห็นว่าเหมาะสมหรือสมควรที่จะช่วยหรือกลับจิต
กลับใจให้เสียร้ายมาเหมือนพระองค์คุณมาเลยเราหยุดแล้วเธอยังไม่หยุดเนี่ย ให้มาเป็นสาวกสาวิกษาของ
พระองค์ได้เนี่ยแสดงถึงปัญญาความสามารถของพระองค์สูงสุด ถ้าพระองค์คุณไม่ได้ทำบุญความดีไว้
ไม่ได้อธิษฐานเพื่อมาเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าต้องไปทำปิตุฆาตหมดโอกาสแน่นอนเนี่ย ด้วยเจตนาที่
อธิษฐานไว้แล้วแสนกลับนะที่จะเป็นอสีติมหาสาวกเป็นผู้เลิศฝ่ายสามปริโยค จะฉันน้ำก็ต้องกรอง ตอนมี
ชีวิตอยู่ก็ฆ่าคนมาเยอะแยะ เพราะในอดีตคนพันคนเนี่ยไปทางเรือแล้ว เป็นพ่อค้าเรือแตก เตาผู้มีพระคุณ
คือพระองค์คุณก็พาเข้าเกาะขึ้นเกาะรอดตาย แต่ปรากฏว่าเกาะไม่มีอาหารอะไรก็ฆ่าเตาผู้มีพระคุณ
เนี่ยก็เลยเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมต้องมาฆ่ากัน เพราะฉะนั้นใครเขามาบอกว่าเฮ้ย! ทำไมฆ่าคนตั้ง
เยอะแยะมาเป็นพระอรหันต์ได้ ก็จิตเจตนาเดิมของท่าน ต้องการเพียงแค่วิชาความรู้เท่านั้นเอง แต่ทีหลัง
กมลครุที่ต้องการยืมมือคนอื่นฆ่า ไอ้พวกครุออกตัญญูนี้เยอะแยะไปครุอย่างที่เป็นครุของคุลิมารเนี่ยเดี๋ยวนี้อา
บาอาจารย์เยอะแยะเต็มโลกเลยเนี่ยเอาวัดเอาเปรียบลูกศิษย์ลูกหามากมายพระอาจารย์ปราบชะเยอะแยะ
แล้วเอาลงหมดเลยไม่เอาขึ้นเลยไอ้พวกครุ แม้ครุบาอาจารย์อาตมาไม่ตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรมไม่มีบุญ บุญ
คืออะไรหรือเปล่า? บุญก็คือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง อุเบกขา
บ้างคือต้องให้ด้วยจิตเป็นยุติธรรม เหมือนพ่อแม่มีจิตเมตตารักลูกให้ด้วยความรักของลูกให้แล้วไม่เสียตาย
ใจก็เป็นสุข ให้ด้วยกรุณาสงสารลูกให้แล้วไม่เสียตายใจก็เป็นสุข ให้มุทิตาพลอยยินดีกับลูกเนี่ยขายที่ไรที่
นาสงฆ์ไปเรียนต่างประเทศให้แล้วไม่เสียตายใจก็เป็นสุข ให้โหสิให้ภัยลูกมันลวงเกินก็ให้โหสิมันได้ใจ
ก็ไม่มีทุกข์ เมื่อเรารู้จักบุญแล้วเรารู้จักบาป บาปคืออะไรบาปคือไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความ
ยุติธรรมแก่คนอื่นไม่มีจิตเมตตา ไม่มีจิตกรุณา ไม่มีจิตมุทิตา อุเบกขาไม่ได้ อุเบกขาตัวเองไม่ได้อุเบกขาคน
อื่นไม่ได้ เมตตาไม่รักตัวเองไม่รักคนอื่นเนี่ยบาปแล้ว ถ้าใครไม่มีเมตตากรุณาอันนี้นั้นแหละผู้มีบาปจะมา
อ้างเป็นครูเป็นอาจารย์ก็ไม่ได้หรอก ผิดทั้งนั้นเนอะอย่าไปเชื่อ เพราะฉะนั้นเนี่ยบุญคือความยุติธรรม
ประกอบด้วยจิตเมตตากรุณามุทิตาอุเบกขาต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเรารู้ครุบาอาจารย์องค์ไหนที่ไม่ตั้งอยู่ใน
ความยุติธรรมเป็นธรรมไม่มีจิตเมตตากรุณาแสดงว่าได้นี้โกหกหลอกลวงไม่ต้องไปเคารพเชื่อถือนั่น เนี่ยจำ
เอาไว้เพราะอาตมาพิจารณาแล้ว ทำไมจึงว่าพิจารณาแล้วเพราะอาตมาเนี่ยไปบิณฑบาตเขาก็บอกว่า
ทำบุญเนี่ยเขาพูดใส่หน้าด้วยทำบุญทำทานแทบหมดเนื้อหมดตัวไม่เห็นบุญมันช่วยอะไรเราเลย เราก็มา

พิจารณาว่าเออ! แล้วบุญที่แท้คืออะไรบุญที่แท้จริงคืออะไร มานั่งเงิบๆสงบสงัดแล้วก็มีความรู้ขึ้นมาเลยว่าบุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง อุเบกขาบ้าง เนี่ยสิ่งที่เราไม่เคยรู้ด้วยตนเองเขาเรียกปัจจัยตั้งรู้ได้ด้วยตนเองเลย แล้วเมื่อเรารู้ว่าอันนี้เป็นบุญด้วยชาว์ปัญญาของเราทั้งคู่ตรงกันข้ามเลย บาบคืออะไรบาบก็คือไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความยุติธรรมแก่คนอื่นไปเที่ยวเอาไรต์เอาเบรียบเขาไว้ข้อโกงหลอกหลวงตมต้นเขามาอะไรพวกเนี่ย ขาดจิตมีเมตตาไม่มีจิตกรุณามันมีจิตมุทิตาอุเบกขาหรือเปล่าไม่มีเนี่ยพวกบาบทั้งนั้นเลย ยังไม่ทันฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤติดีกาเมมุสากิน เหล้าเมายา เพียงแต่ไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความยุติธรรมแก่คนอื่น ไม่มีจิตเมตตาตัวเองไม่มีจิตเมตตาคนอื่น ไม่มีกรุณาสงสารตัวเองไม่มีกรุณาสงสารคนอื่น ไม่มีมุทิตาตัวเองไม่มีมุทิตาคคนอื่น อุเบกขาตัวเองไม่ได้อุเบกขาคคนอื่นไม่ได้เนี่ยผู้มีบาบ ยังไม่ทันฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤติดีกาเมมุสากินแล้วก็ไปนึกว่ากูไม่ได้ไปทำบาบอะไรเงินทองกูมีเยอะแยะแต่หาว่าไม่มีบุญด้วยเรื่องใหญ่ไม่มีจิตเมตตากุณามุทิตาเนี่ยไปเอาของเขามาเนี่ยทำให้คนอื่นเขาเป็นทุกข์ เอาไรต์เอาเบรียบเขามาเนี่ย ใครเห็นดีเห็นงามกับพวกนี้ก็มีมุทิตาไมทนาบาบ เขาเรียกพวกปลาติดร่างแหทั้งนั้น ตายลงอเวจีมหานรกหมด เพราะทำให้คนอื่นเป็นทุกข์ แล้วเราจะช่วยตัวเองแล้วจะช่วยคนอื่น ต้องถามมหาโจรดู(หัวเราะ)เราจะพลอยเป็นบริวารโจรหรือเปล่าต้องถามอย่างนี้เราไม่เอาก็เออ! แคล้วคลาดไปหลุดพ้นกูไม่จั้นถ้าไม่เจอพระอาจารย์เนี่ยกูโดนแน่เลยเนี่ยปลาติดร่างแหเลยมุทิตาไมทนาบาบ เนี่ยเพราะฉะนั้นเรารู้แบบนี้ก็เลิกกูไม่สนใจแล้วใครมาให้ร้อยล้านพันล้านถามว่าตกรอกแล้วร้อยล้านพันล้านแล้วช่วยได้ไหม ช่วยได้หรือเปล่า (หัวเราะ)มีประโยชน์อะไรช่วยไม่ได้แล้วจะมีประโยชน์อะไรกับเงินทองของนอกกายเหล่านี้ ตายต้องทั้งหมด เพราะฉะนั้นต้องเอาชีวิตรอดไม่ตกรอกไม่เป็นเปรตไม่เป็นอสุรกายไม่ให้เป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ให้ใครหยามเหยียดเรา ไม่ให้ใครลบหลู่ดูหมิ่นเรา ด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยความเคารพพระพุทเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าต้องว่าอย่างนี้เราถึงจะรอดพ้นหลุดพ้นไปหรือเรียกว่าวิมุติหลุดพ้นแห่ม! ยาแดงผ่าแปดกวยังกลับจิตทันต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ไม่จั้นไม่ทันหรือก้อพวกเนี่ยไม่จั้นไม่ทันหรือก้อ เขาละแค่เนี่ยละพอแล้วใครมีปัญหาอะไรอยากถามๆได้เลยเนี่ยเปิดโอกาสให้เดี่ยวอาตมาจะมีงานหน่อย...ใครสงสัยสิ่งๆที่อาตมาเทศน์สอนเนี่ยที่ยังไม่แจ่มแจ้งชัดเนี่ยถามได้เลยไม่ต้องกลัวว่าอาตมาตอบไม่ได้ด้วยทั้งทางโลกทางธรรมเนี่ยทำท่ายพวกเอ็งขนาดเปรียญ๗ประโยคอะไรเนี่ยพึดลงมาซะเยอะแล้ว(หัวเราะ)อย่างพวกค็อกเตอร์ก็เสร็จพระอาจารย์ไปหลายคนแล้วเดี๋ยวนีนี้เป็นลูกศิษย์ลูกหาเยอะแยะแต่อาตมาไม่ได้ตั้งใจหรือการสอนให้รู้ความจริงเพื่อพระนิพพานไม่ใช่สอนเพื่ออะไรใครมีอะไรอยากถามบ้างละ...ถามได้เลยไม่ต้องเกรงใจอาตมาหรือก้อแล้วอาตมาไปเทศน์ที่ไหนก็ไม่เคยเอาสตงศ์ตวงศ์ของใครมาทำบุญทำทานหมดอาตมาก็อยู่ตามประสีประสาฉันมือเดียววิณฑาตรฉันทุกวันเดี๋ยวนี้อมือเดียวยังไม่อยากฉันเลยเนี่ยพอรู้สึกอิมก็พอแล้วแต่พวกโยมเนี่ยต้องกินเต็มท้องจึงจะอิม(หัวเราะ)ผิดกันเนี่ยอย่างอาตมาเนี่ยรู้สึกอิมก็พอแล้วเนี่ยสบายๆทำงานได้ทั้งวันเทศน์ได้ทั้งวันพิจารณาได้ทั้งวันอยู่เฉยๆเงิบๆ...

พระนพพร อาทิจจวิไล สำนักปฏิบัติธรรมอาทิจจวิไล
ศุกรที่ ๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๓

เวลา ๑๐.๑๙ น.